

РЕШЕНИЕ

№ 4951

гр. София, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **4362** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационната жалба на дирекция „Инспекция по труда“ -С. срещу решение № 1202 от 05.04.2022 г., постановено по НАХД № 20211110209752/2021 г. по описа на Софийския районен съд, с което е отменено наказателно постановление № 22-007436/22.06.2021 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С.. Наведени са доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Оспорва се изводът на Софийския районен съд, че в АУАН и в наказателното постановление не е посочено място на извършване на нарушението. Изтъква се, че като място на извършване на нарушението е посочено предприятието на работодателя, тоест всяко място - предприятие, учреждение, организация, кооперация, заведение, обект и други подобни, където се полага наемен труд по смисъла на §1, т. 2 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на труда. Обосновават се съображения, че в АУАН и в наказателното постановление е дадено е пълно, точно и ясно словесно описание на извършеното нарушение, което съответства на посочената правна квалификация.

Твърди се, че нарушението е доказано по категоричен и несъмнен начин и същото е описано със съставомерните му елементи откъм форма на изпълнително деяние, време, място на извършване, субект, посочени са и доказателства, които го потвърждават. Претендира се отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на издаденото наказателно постановление. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът [фирма] не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно нормата на чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 22-007436/22.06.2021 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 26, ал. 2 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд, във връзка с чл. 3 от Наредба № РД-07-2/2009 г. за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на ЗБУТ.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното: на 12.11.2020 г. [фирма], в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ сключило трудов договор с Г. Й. К., на длъжност „общ работник“. Последният постъпил на работа на 13.11.2020 г. На 18.11.2020 г. трудовият договор е прекратен със заповед на работодателя, на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 от КТ.

На 05.03.2021 г. К. сезирал Д „ИТ“ С. с писмен сигнал за нарушение на трудовото законодателство, като съобщил, че за периода от 15.11.2020 г. до 18.12.2020 г. за извършена от него трудова дейност в Кралство Б. не е получил трудово възнаграждение от работодателя си. Била инициирана проверка. В хода на проверката е установено, че на 13.11.2020 г. дружеството не е изпълнило задължението си по чл. 26, ал. 2 от ЗЗБУТ, а именно: като работодател не е осигурил здравословни и безопасни условия на труд на К., като го е допуснал до работа на длъжност „общ работник“, без да е инструктиран по правилата за здравословни и безопасни условия

на труд за извършваната от него работа, с което изложил на риск живота и здравето му. Тези констатации проверяващите от Д „ИТ“ С. направили на 25.05.2021 г., след като от дружеството са представени изискани относими документи /книга за начален инструктаж по безопасност и здраве при работа, книга за инструктаж на работното място, периодичен и извънреден инструктаж по безопасност и здраве при работа, присъствена форма за отчитане/. След техния преглед е установено, че предвид липсата на подписи на работника и извършилия инструктажите, работодателят е осъществил административното нарушение, доколкото К. не е бил запознат с конкретните изисквания за безопасно изпълнение на дължима трудова дейност.

На 27.05.2021 г. главен инспектор при дирекция „Инспекция по труда“ - С. съставил акт за установяване на административно нарушение /АУАН/. В него са описани обстоятелствата по нарушението, времето и мястото на извършването му, както и подкрепящите го доказателства. За нарушена е посочена разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от ЗЗБУТ, във връзка с чл. 3 от Наредба № РД-07-2/ 2009 г. за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. Актът е съставен в присъствието на двама свидетели и е връчен на управителя на нарушителя [фирма]. В графа "обяснения или възражения на нарушителя " не са отбелязани такива. Срещу акта не са постъпили писмени възражения по реда на чл. 44 от ЗАНН. При идентично описание и цитиране на разпоредбите е издадено оспореното наказателното постановление.

При така установената фактическа обстановка, с обжалваното решение въззивният съд е отменил наказателното постановление на процесуално основание, като е приел, че както в АУАН, така и в наказателното постановление не е посочено точното място на извършване на нарушението. Приел е, че и в двата акта е отразено бланкетно, че нарушението е извършено в предприятието на работодателя. Като самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление, Софийският районен съд е изложил аргументи за допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на наказателното постановление, изразяващо се в непосочване на конкретната приложима хипотеза.

Решението е неправилно.

В хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, вкл. на чл. 42 и чл. 57 ат ЗАНН. Съществува пълно единство между съдържанието на документите, поставили началото и края на административнонаказателното производство, в които нарушението е описано по начин, който не затруднява правото на защита на уличеното лице. Противно на приетото от Софийския районен съд АУАН и наказателното постановление съдържат безпротиворечиво посочване на мястото на извършването на нарушението, а именно: предприятието на работодателя [фирма].

В титулната част на АУАН и наказателното постановление са посочени седалището и адреса на търговеца в [населено място], район «К. село», [улица], [жилищен адрес] поради което посочването в мотивите, че нарушението е извършено

в предприятието на работодателя по никакъв начин не е затруднило правото на защита на уличеното лице да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение.

Противно на приетото от първоинстанционния съд, настоящият решаващ състав приема, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване правото на защита на санкционираното дружество. Неправилен е извода на съда, че в наказателното постановление не е посочена конкретната нарушена хипотеза на чл. 26, ал. 2 от ЗЗБУТ, предвиждаща провеждане на първоначален инструктаж. Административнонаказващият орган ясно и безпротиворечиво е посочил в какво се изразява извършеното нарушение, което напълно съответства на правната квалификация дадена в АУАН и в наказателното постановление. Изрично както в АУАН, така и в наказателното постановление е посочена за нарушена нормата на чл. 26, ал. 2 от ЗЗБУТ, в хипотеза на извършеното нарушение по чл. 3 от Наредба № РД-07-2/ 2009 г., норма задължаваща работодателя да не допуска до работа работник или служител, който не притежава необходимите знания и умения и/или не е инструктиран по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд.

В обжалваното наказателното постановление по достатъчно ясен и недвусмислен начин са описани както фактическите обстоятелства, така и правната квалификация на извършеното от касатора нарушение. Видно от словесната част на наказателното постановление, „... представена е Книга за начален инструктаж по безопасност и здраве при работа и Книга за инструктаж на работното място, периодичен и извънреден инструктаж по безопасност и здраве при работа, в които срещу името на Г. К. липсва положен подпис“. От така направеното описание на нарушението за настоящият съдебен състав не остава съмнение, че процесуалните изисквания касаещи съдържанието на наказателното постановление са спазени и не е нарушено правото на защита на касатора. Този извод не се променя и от факта, че в наказателното постановление е цитирана цялата разпоредба на чл. 26, ал. 2 ЗЗБУТ. Работодателят е бил наясно с извършеното от него нарушение и непосочването на коя конкретна хипотеза касае процесния случай, не съставлява съществено процесуално нарушение. От словесното описание на нарушението е ясно за какво е санкционирано търговското дружество, като волята на административнонаказващият орган е ясна и не буди съмнение какво е естеството на нарушението.

В случая като е приел, че наказателното постановление страда от пороци и не е разгледал същото относно законосъобразността на извършеното нарушение, съдът е допуснал съществено процесуално нарушение. Ето защо настоящата инстанция намира, че постановеното решение на Софийския районен съд е неправилно.

Налице са касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 във връзка с ал. 3, т. 2, пр. 1 от НПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, налагащи неговата отмяна. На основание чл. 222, ал. 2 от АПК делото следва да се върне на друг състав на Софийския районен съд за произнасяне по същество относно законосъобразността на

наложената с наказателно постановление имуществена санкция.

При този изход на спора разноси не следва да се възлагат. На основание чл. 226, ал. 3 във връзка с чл. 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, Софийският районен съд при новото разглеждане на делото ще се произнесе и по разноските за водене на делото в Административен съд София-град като касационна инстанция.

По изложените съображения и на основание чл. 222, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1202 от 05.04.2022 г. на Софийския районен съд,
постановено по НАХД № 20211110209752 по описа за 2021 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.